видами використання водних об'єктів, що не пов'язані із речовими правами на водні об'єкти та відносяться до екологічних прав осіб.

Одержано 07.04.2019

УДК 349.2

Аліна Вадимівна ШЕСТАКОВА,
студентка групи Ф6-ПЗдср-16-3 ХНУВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук Василько І. В.

ДО ПИТАННЯ ЗДІЙСНЕННЯ ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТАМИ ДЕННОЇ ФОРМИ НАВЧАННЯ

Сучасні соціально-економічні та політичні умови, які склались в Україні призводять до збідніння населення держави, а тому досить часто особи ще з юного віку починають здійснювати трудову діяльність для того, щоб зменшити фінансовий тиск на своїх батьків. Особливо це стосується студентів, які навчаються на денній формі навчанні в закладах вищої освіти, адже на сьогодні таке навчання коштує дуже не дешево. У Полтавському національному технічному університеті імені Юрія Кондратюка було проведено опитування 110 студентів 1–5 курсів денної форми навчання, з яких: 44 % опитаних студентів ніколи не працювали; 30 % опитаних студентів працюють періодично; 26 % опитаних студентів працюють постійно, 83 % від працюючих студентів працюють без оформлення, і лише 17 % – офіційно. Саме тому, сьогодні постала нагальна потреба у детальному вивченні правового закріплення працевлаштування студентів.

Відповідно до Основного закону, держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізовує програми професійно-технічного навчання, підготовки і перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб. Крім того, відповідно до статті 43 Конституції України, кожен громадянин має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується.

Право на працю студента реалізується через укладання трудового договору. Причому він може бути як строковий (наприклад, на період канікул, на сезонну або тимчасову роботу), так і безстроковий. Студентам, які вперше приймаються на основну роботу при оформленні трудових книжок, слід керуватися ч. 3 ст. 48 КЗпП, яка передбачає, що працівникам, що влаштовуються на роботу вперше, трудова книжка оформляється не пізніше п'яти днів після прийому на роботу. Оподаткування заробітної плати працівників-студентів і сплати з неї соціальних внесків здійснюються на загальних підставах. Однак якщо студент денної форми навчання отримує стипендію (академічну, іменну або соціальну), то працедавцеві при проведенні розрахунків по заробітній платі необхідно врахувати що податкова соціальна пільга не може бути

© Шестакова А. В., 2019

застосована до заробітної плати, яку платник податку протягом звітного податкового місяця отримує одночасно з доходами у вигляді стипендії що виплачуються з бюджету. Слід відмітити, що студенти, які працюють, мають право на додаткову відпустку для здачі сесії. За ст. 217 КЗпП на час додаткових відпусток у зв'язку з навчанням за працівниками по основному місці роботи зберігається середня заробітна плата. Тому на час сесії роботодавець не може наполягати взяти відпустку за свій рахунок, вважаючи це особистим обов'язком, до якого він не має жодного відношення.

Отже, законодавством України передбачено низку гарантій для студентів, що прагнуть працювати, проте на сьогодні система працевлаштування молоді має суттєві недоліки. Єдиним можливим варіантом вирішення даної проблеми вбачаються приведення чинної нормативно-правової бази у відповідність до положень Основного Закону України та провідної світової соціальної практики, а також забезпечення якісного державного нагляду за підтриманням механізму працевлаштування молоді в Україні.

Одержано 22.04.2019

УДК 658.149.3

Аліна Вадимівна ШЕСТАКОВА,
студентка групи Ф6-ПЗдср-16-3 ХНУВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук Денисов А. І.

ТЕХНОЛОГІЯ ЯК ОБ'ЄКТ ГОСПОДАРСЬКИХ ПРАВОВІДНОСИН

За умови політичних, соціально-економічних змін в українському суспільстві дослідження створення і застосування нових технологій набуває важливого значення в економічному розвитку кожної країни. Задля забезпечення конкурентоспроможності національного виробника, держава повинна залучати до сфери виробництва передові технології від яких залежить місце країни в міжнародному поділі праці. Протягом останніх років науковці все більше приділяють уваги оновленню правового інституту трансферу технологій. Але чинне законодавство України у цій сфері не завжди відповідає тим вимогам, які до нього висуваються з боку суб'єктів господарювання.

Важливе значення для визначення правового режиму технології має розмежування різних об'єктів господарських правовідносин, які й дотепер достатньо детально не вивчені. Об'єкти господарських правовідносин зазвичай характеризуються:

– як речі та нематеріальні блага, використовувані під час ведення господарської діяльності;

– як речі, нематеріальні блага, дії зобов'язаних суб'єктів та, власне, як діяльність суб'єкта права.

© Шестакова А. В., 2019